

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΣΙΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν 'Αθήναις φρ. 15. — 'Εν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, 'Αριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΚΑΡΑΤΟΜΗΣΙΣ
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΑΙΣ.

Πετράλδος.

ΠΑΤΡΑΙ, 14 Αυγούστου 1882.

Εἰς τὰς ἐπισκέψεις τῆς λαιμητόμου ἔλαθον καὶ αἱ Πάτραι τὸ μέρος τῶν· ἂν θέλετε μάλιστα, πρωτεύον μέρος, ἕνεκα τῆς ὑπεροχῆς τοῦ κακούργου ὃν ἐξένιζε τὸ ἡμέτερον 'Ρίον. Σπκνίως εἶχεν ἀντηγήσει τόσον πολὺ τὸ ὄνομα ἐγκληματίου, ὥς τὸ τοῦ **Πετράλδου ἢ Πετμεζᾶ**. 'Εν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ φοικτὰ τοῦ ἐγκλήματος τὸν κατέστησαν ἀπαισίως περιδοξον. Μετὰ τὴν Σύρον αἱ Πάτραι, μετὰ τὸν Μεσιδόνην ἡ ὑπέρειρα τοῦ 'Αγγλου Προξένου. 'Ητον ἐπιδεικτικὸς ἐγκληματίας. Εἰς τὰς φυλακὰς ὁμολόγει ὁ ἴδιος ὅτι ἡ φύσις τὸν ἐπλάσσε διὰ τὰ κακούργη. Μετὰ πόσης ἀπληστίας θὰ συνέλεγον τοὺς λόγους τοῦ οἱ νεώτεροι ποινικολόγοι, οὔτινες παραδέχονται ὅτι καὶ ὁ κακούργος γεννᾶται, ὅπως γεννῶνται τὰ μεγάλα μουσικὰ πνεύματα. 'Η θεωρία αὕτη, ἥτις βεβαίως εἶναι ἐξαγόμενον παρατηρήσεων, καταστρέφει τὴν αἰτιολογικὴν βᾶσιν τῆς ποινῆς· φέρει εἰς φῶς τὸ ἐγκλημα ὡς δρῶν ἀπ' ἐαυτοῦ, καὶ ρίπτει εἰς τὴν σκιάν τὸν ἐγκληματίαν, ὥς ὃν ἐτεροκίνητον. Εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον ὁ Πετράλδος—τὸν ἐνθυμεῖσθε—ἐπαιξε καὶ αὐτὸς τὸ ρόλο τοῦ Γκιτῶ. Τί 'Ελληνες! τί μικρομεγάλοι! Καὶ εἰς τὰ ἐγκλήματα παρωδούμεθα. 'Ο Πετράλδος ὑπεκρίθη τὸν τρελλόν· ἡ ἱατρικὴ τῆς πόλεως τὸν ἀπέδειξε γνωστικόν, καὶ ὡς γνωστικὸς κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

'Ο Πετράλδος ὅτι δὲν ἦτο ἐκ τῶν κοινῶν κακούργων, ἀπόδειξις ὅχι μόνον ἡ κατασκευὴ τοῦ κρανίου του καὶ τὸ ἐξωγκωμένον μεσόφρυον, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνικὴ του κατάστασις, τελειοφοῦτου, ὡς γνωστὸν, τοῦ γυμνασίου. 'Οτι δὲ ἡ φύσις του ἦτο κακούργος, ἀπόδειξις ὅτι ἐξέ-

φρασεν ἐπιθυμίαν νὰ δηλητηριάσῃ τὴν Κεντρικὴν δεξαμενὴν, διὰ νὰ πύθῃ ὅλη ἡ πόλις. Καὶ τί τὸν ὤθει εἰς τὴν θάλασσαν αὐτὴν τοῦ ἐγκλήματος; Φιλοδοξία τοῦ αἵματος. 'Επόθει, μὰς ἔλεγεν ἐν τῇ φυλακῇ, νὰ μιμηθῇ τοὺς ἥρωας μυθιστορημάτων, τὰ ὅποια ἀπὸ νεαρός μαθητῆς ἀκριβῶς εἰπεῖν κατέτρωγε. 'Η συναναστροφή του δὲν ἦτο χυδαία. 'Αρ' ἥς ἠκούσθη ὅτι ἔρχεται ἡ λαιμητόμος νὰ τὸν ξμπερδέψῃ, πλῆθος συνέρρεεν εἰς τὰς φυλακὰς περιεργαζόμενον αὐτὸν ὡς περιεργον τέρας—καὶ τοιοῦτος πράγματι ἦτο. Πολλοὶ ἀπεπειρῶντο νὰ τοῦ ἀποσπάσουν ἐκ τῶν χειλέων του λόγον τινα ἡ ὁμολογίαν περὶ τοῦ ἐγκλήματος· ἀλλ' ὁ Πετράλδος ἤρνετο τὰ πάντα, καὶ πιθηκίζων τὸν Γκιτῶ, κατηγορεῖ τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πολιτείαν διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν ἀδίκημα!! 'Ενα βᾶρος εἶχεν εἰς τὴν ψυχὴν του: τὴν δῆθεν αὐτοβιογραφίαν ἣν τοῦ ἐσκάρωσεν ὁ 'Αριστοφάνης» τῆς πόλεως σας. Τοῦ ἔγινε πλέον αὐτὸ μεράκι· καὶ μὴ ἐρωτώμενος περὶ αὐτῆς, διέψευδε κατηγορηματικώτατα ὅλα τὰ περὶ αὐτοῦ δημοσιευθέντα.

Νὰ ἐβλέπατε τὴν εὐθυμίαν του! Νὰ ἠκούατε τὰς εὐφρολογίας του! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀκόμα ὄρεξιν, καὶ ἐκρυπτεν ἐν ἐκυτῷ κεφάλαια διὰ χίλια ἄλλα ἐγκλήματα!

Χθὲς τὸ ἑσπέραις, ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς λαιμητόμου, ὁ Εἰσαγγελεὺς τὸν 'Εφετῶν μετέβη εἰς τὰς φυλακὰς ἵνα δυνήθῃ νὰ καταπείσῃ τὸν Πετράλδον νὰ τῷ ἐκμυστηρευθῇ τι περὶ τῆς ἄλλης ἀποδιδομένης αὐτῷ κατηγορίας, τοῦ διαμελισμοῦ δηλαδὴ τοῦ Μεσιδόνην ἐν Σύρῃ. Κατ' οὐδένᾳ ὁμῶς τρόπον ἠδυνήθη νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ σπουδαίαν τινὰ κατάθεσιν.

'Επὶ τέλους ὁ Εἰσαγγελεὺς προέβη νὰ τοῦ εἴπῃ ὅτι ἐὰν ἐμαρτύρῃ τι περὶ τῆς ἄλλης ὑποθέσεως, θὰ τοῦ ἐχαρίζετο ἡ ζωὴ.

'Αλλ' ὁ Πετράλδος μετὰ εἰρωνικοῦ μειδιάματος τοῦ ἀπήντησε:

—Τέτοια πράγματα δὲν περιμένω ἐγὼ πλέον.

Τὸ κατόρθωμά του κ' Εἰσαγγελέως ἦτο πολὺ πλατωνικόν ἢ μᾶλλον ἐκκλησιαστικόν. 'Επεισε τὸν Πετράλδον

νὰ δεχθῇ πνευματικόν, διότι μεταξύ ἄλλων ὁ κατὰδικος δὲν ἦτο παρὰ πολὺ θεοφοβούμενος. Τὸν πνευματικὸν τὸν ὑπεδέχθη πολὺ φιλοφρόνως, τὴν χεῖρά του ὅμως δὲν τὴν ἡσπάζθη. Εἰς αὐτὸν ἐξεμυστηρεύθη πολλὰ, καὶ, καθ' ἃ ἔμαθον, τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἀφῆκεν εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον τοῦ Ναυπλίου μακρὰν ἐπιστολὴν περὶ τῶν κατ' αὐτόν. Ἄν δυνηθῶ, ὅπερ ὅμως δὲν ἐλπίζω πολὺ, θὰ σὰς ἀποστείλω ὅ,τι συλλέξω ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ πνευματικοῦ, ἂν δευλιᾷ διὰ τὸν ἐπικείμενον θάνατόν του, ἀπήντησε:

— Σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἤρχισα καὶ πῶς νὰ ταράσσωμαι, ἀλλὰ...

Καὶ εἰς τὸ ἀλλὰ μετὰ πείσματος διέκοψε τὴν ὁμιλίαν καὶ παρεκάλεσε τὸν πνευματικὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον.

Τὴν νύκτα τὴν διήλθεν ἄπνους, ἀποκρούσας ὅλα τὰ προσερχθέντα αὐτῷ φαγητὰ, πλὴν ποτηρίου οἴνου.

Ὅτε δὲ εἶδε τὸν ἀποσπασματάρχην ὅστις ἐπρόκειτο νὰ τὸν παραλάβῃ, ἐταράχθη καὶ τὸν ἠρώτησε μετὰ τρόμου:

— Τί τρέχει;

— Θὰ σὲ πάμε σ'τὴ Σύρα νὰ καταθέσῃς διὰ τὸ κακούργημα τοῦ συνεταίρου κουρέως.

— Ἄ!

Καὶ ἐφαιδρύνθη ἀμέσως ἡ φυσιογνωμία του.

Ταῦτα μέχρι τῆς 2ας ὥρ. μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ὑστερον ἤρχισαν αἱ προπαρασκευαί. Ἡ λαιμητόμος ἐστήθη ἀκριβῶς τὴν 2 1)2 ὥρ. π. μ. Ἡ ἐκτέλεσις εἶχεν ὀρίσθῃ διὰ τὴν 6ην πρωϊνὴν ὥραν· ἀλλ' αἱ Πάτριαι ὅλαι ἐκοιμήθησαν βεβαίως μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Πετράλδου· κύριος οἶδε ἄνωθεν πόσων κλινῶν ἐφέρετο εἰς διαφόρους στάσεις τὸ ὄραμά του· τὸ θαῦμα τοῦ «πανταχοῦ παρών» ἐτελεῖτο διὰ λογαριασμόν του. Πόσα λευκὰ βρέφη θὰ ἐτρόμαζαν, πόσαι παρθέναι θὰ ἐτινάχθησαν καὶ πόσα ζεύγη θὰ συνεκρούσθησαν ἐπὶ τῇ θέᾳ καθ' ὕπνους τοῦ λιγνοῦ, τοῦ ξηροῦ, τοῦ μυριδερῶς Πετράλδου. Βεβαίως δὲν ἠδύναντο νὰ κοιμηθῶσιν οἱ Πάτριαι, ὅχι ἀπὸ ζήτησιν, ἀλλὰ ἀπὸ Πετράλδου. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς 4ης πρωϊνῆς, πολῖται διάφοροι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, συνέρρεον εἰς τὸν περὶ τὸ πρόβην Σκοπευτήριον περίβολον, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου καὶ—ὦ τῆς συμπτώσεως! — παρὰ τὸν ἐξοχικὸν οἶκον τοῦ θυμωμένου τοῦ κακούργου Βουλευτοῦ ἐκ Καλαβρύτων. Ὅσοι δὲν ἐχώρουν ἐντὸς τοῦ ὀρισμένου περιβάλλου, ἀνερριχῶντο ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐσκάλλον ἐπὶ τοῦ περιτοιχίσματος, κατελάμβανον τὸ ἐπιστεγάσμα τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου.

Ὁδηγηθεὶς λίαν φιλοφρόνως ὑπὸ τοῦ παρ' Ἐρέταις Εἰσαγγελέως κ. Μενελάου, ἔστην ἀπέναντι τοῦ ἱκρίωματος εἰς ἀπόστασιν πέντε βημάτων, ὁπόθεν ἠδυνήθη, νὰ ἀντιληφθῶ καλῶς τῶν πάντων.

Καὶ δὴ ἡ λαιμητόμος ἐστήθη πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ εἰρημένου Νχοῦ ἐντὸς περιτετειχισμένου μέρους· πέριξ αὐτῆς ἐτοποθετήθη ἡ στρατιωτικὴ φρουρά, ἐν κύκλῳ ἔχοντι διάμετρον 45 βημάτων, συνισταμένη ἐξ ἐνὸς λόχου πεζῶν, δύο ἐνωμοτιῶν χωροφυλακῆς, ἧς ἡ μία ἐφιππος, πρὸς δὲ καὶ ἐνόπλου ἀποσπάσματος τῆς Ἀφροέσεως, στάθμευούσης ἐνταῦθα κατὰ διαταγὴν τοῦ ἡμετέρου συμπολίτου Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν.

Περὶ τὴν φρουρὰν συνωθεῖτο ἀναριθμητὸν πλῆθος, ἀναμένον νὰ ἴδῃ ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος τὸν ἄλλοτε ἀπειλήσαντα γενικὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐπι-

νοηθείσης πυρκαϊᾶς, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ἐνοχλήν τοῦ τε φόνου καὶ τῆς κλοπῆς.

Ἡ στάσις τοῦ πλῆθους ἦτο γαληνὴ· ἐκκραδούκουν ὅλοι τὸ θέγμα· τίποτε ἀγριωπὸν δὲν διέκρινες ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν. Καὶ ὅμως ἄλλοτε ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν οἱ κατὰδικοὶ συνεκίνουν συμπαιθείας· κατὰ τῶν δημίων ἐγεννήατο λύσσα· ὑβρίζετο ἡ Πολιτεία· διεσύρετο αὐτὸς ὁ νόμος. Χθές, με πιστεύετε; Ἐὰν ὁ κόσμος ὅλος ἐκεῖνος ἐλκμπκδοφῇ, θὰ ἐνόμιζες ὅτι παρίστασο εἰς Ἀνάστασιν.

Θροῦς ῥαγδαίως διέκοψε τὴν σιωπὴν· διὰ μίξ ὧλων αἱ στάσεις μετεβλήθησαν· ὅλοι ἠτένιζον πρὸς ἐν σημείον· μία δὲ φωνὴ ἐκυκλοφόρει δι' ὅλου τοῦ πλῆθους: «Τὸν φέρουν!» Καὶ ὅμως δὲν τὸν ἔφερον. Χωρὶς νὰ τοὺς φέρουν, ἤρχοντο οἱ δύο δῆμιοι συνοδευόμενοι ὑπὸ πεζῶν καὶ ἐφίππων χωροφυλάκων. Οἱ μόνον ἐκ τῶν ὑπαλλήλων μετὰ τὸν κύριον ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, οἵτινες ἀξιοῦνται τοιαύτης τιμητικῆς φρουρᾶς! Τί ὄντα! εἶναι καὶ αὐτοὶ ὑπάλληλοι ὡς οἱ Εἰρηνοδίκαι καὶ οἱ Πταισματοδίκαι, καὶ ὅμως εἶναι κακούργοι! Τί ὄντα! λαμβάνουσι καὶ αὐτοὶ ὄρκον, ὡς οἱ πρωθυπουργοὶ καὶ οἱ πρέσβεις. Καὶ ὅμως εἶναι κατὰδικοὶ! Τί ὄντα! Εἶναι κατεδικασμένοι καὶ αὐτοὶ εἰς θάνατον, ὡς καὶ ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων θ' ἀποκόψωσι τὴν κεφαλὴν. Καὶ ὅμως εἶναι ἡ τιμωρὸς χεὶρ ἐπ' ὀνόματι τοῦ νόμου—αὐτοὶ κακούργοι—ἄλλων κακούργων! Ἄ! περιλάλητε ἁρμονίᾳ τῆς Πολιτείας βεβαίως καὶ οἱ δῆμιοι εἶναι μίκα ἀπὸ τὰς νότας σου!

Ἐκ τῶν δημίων ὁ εἰς εἶναι πρῶτου ἀναστήματος· ἡ δύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς οὐστῆρος· τὸ πρόσωπόν του εἶναι κοσκινισμένον ὑπὸ τῆς εὐλογίας, τοῦ ὅπερ προστίθῃ πολὺ εἰς τὸ ἀπαίσιον τῆς φυσιογνωμίας καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος· ἔχει μακρὸν, δασύν, ἐστρυμμένον καὶ ἀνορθωμένον τὸν μύστακα· φορεῖ φουστανέλλαν, ἄνευ περικνημίδων (σκαλτσᾶς), φοβερός τὴν ὄψιν· εἶναι νομίζω Μεσσήνιος καὶ στενὸς φίλος ἐνὸς πολιτευομένου. Ὁ ἄλλος, μετρίου ἀναστήματος, μελαψίς, φέρων τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν, ἦττων ὅμως τὴν ἀγερωχίαν καὶ τὸ παρᾶστημα.

Νέος θροῦς· νέος θόρυβος. Τώρα ἔρχεται. Τὴν φορὰν αὐτὴν ἦτο ἀληθές· σιδηροδέσμιος ὁ ἥρως τῆς πρωίας, φρουρούμενος ὑπὸ χωροφυλάκων ἐρίππων καὶ πεζῶν, καὶ ἀποσπάσματος ναυτῶν. Ὅποια μεταβολή! Ὁ μετὰ τὴν ἐλαφρὰν καρδίαν καὶ ἐπίδειξιν ξεμπερδεύων τὰ θύματά του, ὁ σοβαρευόμενος ἐπὶ τοῖς ἀνδραγαθήμασιν αὐτοῦ ἐξῶθεν τῆς Ἀστυνομίας καὶ οἰνεὶ ἐναθρονόμενος διὰ τὸ πρὸς τιμὴν του τότε ἀθροισθὲν πλῆθος, ὁ μετὰ στόμφου ζητῶν νὰ φωτογραφηθῇ ἀφοῦ προηγουμένως καλλωπισθῇ, ὁ κατὰ τὴν δίκην ἱστάμενος ἀτάραχος καὶ μετὰ πρωτοφανοῦς θρασύτητος ζητήσας νὰ ἐμπιξῇ τὴν Δικαιοσύνην διὰ τῆς προσποιήσεως τοῦ παρᾶφρονος, ἤρχετο νῦν ὡχρὸς, πελιδνός, σχεδὸν ἄπνους, ὡσεὶ νεκρός.

Μίκα αἰσθήσις μόνον ἐφαίνετο διαφύρουσα δι' ὅλου αὐτοῦ τοῦ ὀργανισμοῦ· ἡ σπουδὴ του πρὸς τὸν θάνατον. Ἐκαμε νὰ ἀναβῇ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, ὅπως ἐπισπευσθῇ ἡ καταστροφή. Εἰς τὸν γραμματέα τοῦ Δικαστηρίου, ὅστις ἡτοιμάζετο νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἀπόφασιν, εἶπε μετὰ τρέμουσαν φωνήν:

— Παῦσε, παῦσε, αὐτὰ εἶναι περιττά!

Καὶ ὅμως καὶ ὡς κατὰδικος εἶχε τὸ διαφέρειν· τὸ μέτριόν του ἀνάστημα ἐφαίνετο εὐσταλές· ὁ λεπτός αὐτοῦ μύσταξ καὶ ἡ σγουρὴ του κόμη πολὺ καλῶς διευθετημένα· ἔφερε δὲ τὰ ἐνδύματα τοῦ κατὰδικου.

Ὁ γραμματεὺς ἀνέγνω τὴν ἀπόφασιν καὶ ὁ κατὰδικος ἦτο ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος. Ὅτε φιλονεικία τις ἠγέρθη με-

ταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν δημίων· οἱ τελευταῖοι, ἐλληνικώ-
τεροι, ἐζήτουν νὰ βάλῃ λόγον.

— Κρατῖνε μωρὲ, τοῦ λέγει ὁ εἰς· ζήτησε συγχώρησι.

— Τί συγχώρησι! τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Πετράλδος.

— Οὐ καὶ μένε, κρῖμα ποῦ σὲ λέγανε καὶ παλληκαρᾷ!

Ἐπὶ τέλους κῆτι τι ἐψιθύρισε, κατὰ τοὺς μὲν εἶπεν
ἐν ἄχνόν «ἤμαρτον!», καὶ κατ' ἄλλους οὕτε οἱ δῆμοι ἤκου-
σαν τὸ τί εἶπε!

Ἐδέχθη ἀτάραχος τὴν ἐπὶ τῆς σανίδος πρόσδεσίν του
καὶ παρέδωκε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν μάχαιραν τοῦ δημίου.

Φωνὴ ἤκούσθη ἐκ μέσου τοῦ πλήθους: **ἄττιμα! ἄττιμα!**
ταῖα! χαρακτηριστικὴ τοῦ κοινωνικοῦ μας σημείου, καὶ
συριγμοὶ ὑπεδέχθησαν τοὺς δημίους. Ἡ σάλπιγξ ἐσήμανε
τὴν ὑποχώρησιν καὶ τὸ πλῆθος ἤρξατο διαλυόμενον περὶ
ὧραν 7ην ἀποκομίζον μελαγχολικὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ
θιάματος.

Θεατῆς.

Φτυχιάκος.

KAAAM I, 12 Αὐγούστου 1882.

Καὶ ἐνθάδε ἐξετελέσθη σήμερον τὴν ἑκτὴν πρωΐνῃν
ὧραν ἡ θανατικὴ ποινὴ τοῦ κατὰδικου Κυριάκου Φτυ-
χιάκου, αὐτουργοῦ τοῦ φόνου τοῦ δυστυχοῦς ἱατροῦ Πα-
λαμάρα· ἄφ' ἐσπέρας ἅμα τῇ ἀγκυροβολήσει τῆς ἀτμοη-
μιολίας, ἄπασαι αἱ ἀρχαὶ ἐπελάβοντο τῶν καταλλήλων
προπαρασκευῶν μετὰ δραστηριότητος· ἡ δὲ πόλις σύσ-
σωμος καὶ πανστρατιᾷ συνωθεῖτο ἀπὸ τῆς 4 π. μ. ὧρας
εἰς τὸν ποταμὸν τῆς πόλεως, ὅπου ἡ λαϊμητόμος ἀπὸ τὸ
μεσονύκτιον ἦτο ἐστημένη. Περὶ τὴν 5 πρωΐνῃν ὧραν
ἐνωμοτία ἱππέων, μετὰ στρατιωτῶν καὶ ἀστυνομικῶν
κλητῆρων, συνώδευε τοὺς ἀποβιβασθέντας δημίους ἐφ' ἁ-
μάξης εἰς τὸν τόπον τῆς λαϊμητόμου· μετὰ παρέλευσιν
δὲ τετάρτου, ἐτέρᾳ ἁμαξᾷ περιστοιχιζομένη ὑπὸ ἱππέων,
στρατιωτῶν, χωροφυλάκων καὶ ἀστυνόμου, βράδεως ἤρ-
χετο κομίζουσα τὸν εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου περι-
βόητον κατὰδικον· ὁ ἐν αὐτῇ θηριώδης κακοῦργος ἀτά-
ραχος καὶ μειδιῶν ἐθεῖτο τὴν πόλιν καὶ τοὺς γνωρίμους
του, ὅτε δὲ διήρχετο ἡ ἁμαξά ἐκ τοῦ τόπου τῆς δια-
πράξεως τοῦ ἐγκλήματος ἀγέρωχος καὶ μετὰ περιφρονη-
τικοῦ βλέμματος παρατηρήσας τὴν θέσιν χαμηλῇ τῇ
φωνῇ ἀνέκραξεν «ἐδῶ τὸν ἐφόνευσα κύριοι!» Εἰς τὸ ἱκρίωμα
τῆς λαϊμητόμου ἀνέβη δι' ἡρωϊκοῦ ἄλματος, ἔστη μετὰ
μεγάλῃς ἀταραξίας καὶ ἤκουσε τὴν ἀπαγγελθεῖσαν ἀπό-
φασιν· μετὰ ταῦτα ἀνεφώνησε δι' ἡχηρᾶς φωνῆς, ἀνωρῶ-
μένον ἔχων τὸν μύστακα, αὐτολεξεὶ τὰ ἐφεξῆς: «Οἱ
Λάκωνες δὲν ἀναδέχονται προσβολὰς. Λάκων δὲ καὶ
ἐγώ, γρομίζω ὅτι προσβλήθην, ἐξετέλεσα τὸ καθήκον μου,
ὡς ἄνθρωπος ὅμως ὁμολογῶ ὅτι ἔπταιξα καὶ σὰς ζητῶ,
συμπολίται, συγγνώμην.»

Ὅλην τὴν προετοιμασίαν τῶν δημίων μὲ χαμόγελο
παρατῆρει καὶ ὅτε ἀκόμη ἡ κεφαλὴ του ἐτέθη εἰς τὸν
φραγμὸν τοῦ σιδήρου τῆς λαϊμητόμου, ἡ φαιδρότης τοῦ
προσώπου του δὲν μετέβαλε χροιάν.

Ἡ κοινωνία ἀπαξάπασα ἡσθάνθη ἀντεκδίκησιν καὶ ἐκ
στόματος πάντων ἠκούετο ἐν καὶ μόνον «θ' ἀποκεφαλίσθῃ;»
Τοιαῦτα ἀληθῶς τέρατα πρέπει νὰ ἐκλείψουν ἀπὸ τὴν
Μεσσηνίαν.

Τὸ γυναικεῖον φύλον ἦτο εἰς ἐπιστράτευσιν ἀπὸ τῆς
2 τοῦ μεσονυκτίου ὧρας· εἰς τὸν τόπον δὲ τῆς ἐκτελέ-

σεως παρευρέθησαν γυναῖκες πλείοτεραι τῶν ἀνδρῶν.
Ἰδοὺ ἡ εὐκισθησία τοῦ ἐν Καλῶναις γυναικεῖου φύλου!
Μία μάλιστα ἐξ αὐτῶν, ἐκ Λακωνίας, ἔχουσα τὴν κατα-
γωγὴν, ἔλεγε πρὸς ἄλλην: Τσαὶ δὲν κάνει καλὰ ὁ ταύ-
ριος Τρικούτης ποῦ ἔβαλε τοὺς μαργάτες μπροστά: γὰρ
ξεμπέρισμα.

Παρών.

ΜΕΡΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας:

— Νὰ περάσῃ ὅλους τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὸ ἀστυνο-
μικὸν δελτίον.

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ κ. Νέγρη:

— Νὰ περάσῃ ὅλας τὰς Ἀθηναίας ἀπὸ τὸ περὶ προ-
τάσεων γάμου δελτίον του.

Τὸ ἰδεῶδες τῶν Ἐπιτρόπων τῆς Παναγίας τῆς Τήνου:

Νὰ τρελλαθοῦν ὅλοι οἱ χριστιανοί.

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ κ. Δεληγιάννη:

— Νὰ πολιτεύωνται καὶ αἱ γυναῖκες, ἴσως αὐξήσῃ τὸ
κόμμα του.

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ κ. Κουμουνδούρου:

— Νὰ γίνωμεν ὅλοι Βελένδζηδες γιὰ νὰ τὸν ἔχουμε
πάντα πρωθυπουργό.

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ κ. Ἀντωνιάδου:

— Νὰ πάθῃ λυσεντερίαν ἡ Μαυσά του!

Τὸ ἰδεῶδες τῆς κυρίας Ροζοῦς:

— Νὰ εἶχε γένεια διὰ νὰ ἐκτεθῇ Βουλευτῆς!

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ κ. Ροῖδου:

— Ν' ἀξιωθῇ νὰ φιλήσῃ τὸν κ. Μελετόπουλον ὑφι-
στάμενόν του.

Τὸ ἰδεῶδες λογίου νέου:

— Νὰ γίνῃ λογιώτατος.

Τὸ ἰδεῶδες τοῦ Νέγρη εἰς τὰς πλατωνικάς του στιγ-
μάς:

— Νὰ αἰσθάνεται κενὸν ἐντὸς τοῦ κορσέ.

Τὸ ἰδεῶδες τῆς Αθηναϊκῆς Λέσχης:

— Νὰ φάγῃ τὸν Νέγρη!